

Helle Helle

Vi er nødt til at aflyse det, siger han, og hun svarer, at det kan der ikke være tale om. Det er alt for sent, gæsterne er sikkert allerede på vej, lysene står på bordet og hun har sorbet i fryseren. Men de mangler stadig badeværelset, som en af dem bliver nødt til at gøre rent, og bagefter kommer så bordbomberne og hendes hår, der skal sættes, det sidder virkelig dårligt, der er slet ikke styr på det.

Han skubber hende ned i sofaen. Jeg kan ikke gennemføre det, siger han, det kan ikke lade sig gøre. Hun fjerner hans hånd og rejser sig, siger, at det burde han have tænkt på lidt tidligere, de skylder faktisk denne fest. Hvor mange gange har de ikke siddet hos venner og bekendte, spist deres laks og drikket deres champagne, hvilket minder hende om, at hun skal ud og se til stegen, og hvis han vil være så venlig at gå ned i kælderen og hente de sidste stole imens. Han siger, at han ikke kan holde det ud, hun svarer, at det vel er det mindste, han kan gøre; bagefter kan han for hendes skyld sidde og græde i sofaen, til gæsterne kommer.

Hun står i køkkenet og skærer et hvidt brød i hurtige skiver. Han kommer op fra kælderen og siger, at der mangler en stol. Hun siger, at det ikke kan passe, hun har gået det hele igennem flere gange. Seksten ens tallerkener, seksten vinglas, seksten stole i alt, hun har talt efter. Han siger, at hun selv kan gå ned i kælderen og se; der er virkelig ikke flere stole, alt i alt er der kun femten. Hun går ned i kælderen og rundt i lejligheden, hendes hæle banker mod trægulvet, hun konstaterer, at han har ret. Hun siger til ham, at så bliver det sådan.

Han begynder at græde, han læner sig op ad køkkenbordet og begynder at græde, hun rører i en gryde med mørkerød sovs og smager den til med salt. Han siger, at han næsten hader sig selv, hun siger, at for hende er der ikke noget næsten. Der er kun en mørkerød sovs og en steg, der ikke skal have for meget, lys på bordet og så badeværelset, han bliver nødt til at gøre det rent nu.

Hun kan høre lydene derudefra, imens hun sætter tallerkener på bordet; det løbende vand, de hårde krukker. Hun overvejer at udskifte de blå stearinlys med flaskegrønne, beslutter sig for at beholde de blå og lægger knive og gafler frem, polerer glassene med et viskestykke. Så stråler bordet, hun tænder lysene, retter på en ske og går ind for at sætte sit hår.

Han kommer ind i soveværelset og stiller sig ved siden af hende. Han siger, at han har set bordet, og at hun har pyntet det flot. Han siger, at han vil finde sit jakkesæt frem. Hun beder ham om at tage det på i en fart og går ud i

køkkenet. Han kommer derud et øjeblik efter, klædt om, stiller sig foran vinduet og tænder en cigaret. Hun siger, at han skal slukke den og knuse isterninger, hun kan ikke gøre det hele, siger hun og sætter glas til drinks fra sig på bordet. Han spørger, om han skal knuse isen med en hammer, hun siger, at han kan gøre, hvad han vil.

Det larmer fra køkkenet, imens hun står i entreen og tager skoene af. Hun lægger dem i sin taske, snører sine støvler, tager overfrakke på. Hun hænger en paraply på plads og går ud ad døren, med tasken i hånden.

Han har puttet isterninger i en pose og slår hammeren hårdt mod begge dele ude i køkkenet. Han åbner posen og tager is op i sine hænder, lægger det i bunden af et glas. Han hældter gin og hvidvin i glasset og placerer en citronskive ovenpå. Han gentager dette seksten gange.

Lidt senere ringer det på døren.

(Røsser, 1996)